

16. søndag efter trinitatis

27-09-2020

Tekstrække: Anden række

*De sidste uger har været præget af
øgede smittetal og nye restriktioner i
de fælles rum, hvori vi færdes:
mundbind og skærpede regler for,
hvor mange vi må være forsamlet.*

*Nogle af os tænkte måske, da det
blev sommer, at nu var epidemien
snart ovre eller i alt fald på retur, at vi
nu kunne se fremad mod lysere tider.
Men nu hvor dagene bliver kortere,
bladene falder og lystimerne færre
står det tydeligere og mere klart, at
epidemien vil være her endnu en tid.
Vi må væbne os med tålmodighed,
passe på hinanden og samtidigt søge
at leve sammen, så godt vi kan,
støtte og drage omsorg for hinanden.
Her er evangeliet en hjælp, en støtte*

og en trøst, som til stadighed nærer håbet.

α

Denne søndag i dag, 16. søndag efter Trinitatis har altid stået for mig som efterårets Påskedag, håbets dag. Dagen kommer således lige tilpas.

Når jeg siger efterårets påskedag hænger sammen med de bibelske læsninger, som hører til i dag. I år, hvor læsningerne er fra anden tekstrække, er det beretningen om opvækkelsen af Lazarus og næste år, hvor vi følger første tekstrække, vil det være opvækkelsen af enkens søn fra Nain.

Det er beretninger om opvækkelse. Jesus kalder dødt til live. Det handler altså liv og død. Det handler om håb og lys i mørke. Det er beretninger fuld

af håbefulde ord til sygdoms- og dødsmærket verden.

α

I beretningen i dag om Lazarus' opvækkelse ligger der en dobbelt pointe:

Lazarus opvækkelse i Johannes peger for det første frem på Jesu egen død og opstandelse. Det er det ultimative tegn på, hvad der snart skal ske med Jesus selv.

Men for den andet peger opvækkelsen også på det kristne håb, som gælder os alle: håbet om opstandelse fra de døde. Håbet om det evige liv, forstået som Guds stadige nærhed og nærvær.

Jesu egen død og opstandelse bærer dette håb frem for os, om at Gud vil være nærværende tilstede, være midt i blandt os, selv i den yderste nød, hos den ensomme og hos den syge,

*ja han går der sammen med os også
i døden. Jesu død og opstandelse er
det stærkeste tegn på, at
kærligheden overvinder alt og er det
bærende i vores fælles liv.*

*Lazarus opvækkelse bør så samtidig
nære håbet hos hver eneste en af os.
Lazarus er jo den for længst døde og
glemte. Det er, hører vi, fire dage
siden han døde, og han er for længst
begravet. Dog Guds kærlighed
rækker ud også til Lazarus. Han
kaldes frem til livet.*

*Så, hvor vi end er, ja selv i dybet og
ved verdens ende. Ja, selv om vi for
længst føler os begravet og forladt i
efterår og mørke, så er vi ikke
overladt til os selv. Håbet er vi givet,
så lev det!*

Gud, hjælpe os!

I Jesu navn Amen

